

Landskap: *Uppsala län - Län* - Upptecknare: *Louise Holmström, Lund*
mamländ
Härad: Berättare: *Gunda Jönsson, Jönköping*
Socken: *Stockholm* Berättarens yrke:
Uppteckningsår: *1957* Född år *1882* i *Stockholm*

Emigration. s. 1-3.

ACC. N:R M. 16375:/.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Vi emigrerade hela familjen, nio stycken, i mars 1901. Far ville egentligen inte ge sig iväg, men mor och han bestämde sig för att göra det mest för att de inte tyckte, att pojkarna skulle behöva vara två år i militärtjänst. Det var nog mor mest, som ville fara. Tidigare, när barnen var mycket små, ville far resa till Brasilien, det var en riktig Brasilienfeber ett tag, alla så skulle de resa dit.

Far hade en kusin i Jamestown, och han skrev och berättade hur bra det var i Amerika. Vi sålde nästan allting, men mor hade förstås linne och hushållssaker med. Jag minns, att hon tog flera kopparkastruller. Så hade vi en korgkoffert med matsäck. Jag minns inte något annat om förberedelserna för resan, far ordnade allting. Vi blev vaccinerade på båten, och innan vi kom fram blev vi läkarundersökta, också på båten.

Vi åkte tåg från Stockholm till Kristiania, och där for vi med en **båt** som gick direkt till New York. Den hette Hekla. Det blev ett sådant förskräckligt väder efter ett par dagar, båten kunde knappt gå och de tre sista dagarna fick vi bara bönsoppa och kaffe, för all mat var slut. Vår egen matkorg blev förstörd av vågorna som slog in. Hytter fanns det egentligen inga, det var mera som bås med förhängen. Vår låg alldeles vid matsalen och det var inte så trevligt. Matsalen var ett stort rum med enkla bänkar och bord. I början, när det var bra väder, fick vi gå i köket och

ACC. N:R M. 16375:2.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

koka kaffe i panna som vi själva hade. Vad jag minns var vi de enda svenskarna, det var mest norrmän och danskar för övrigt. Den här resan var den sista som Hekla gjorde, den blev så förstörd att den gjordes om till lastbåt sedan. Överfarten varade från den 12 till den 31 mars.

När vi kom fram till Ellis Island, fick vi sitta och vänta i bås tills vårt tåg kom. Det fanns folk nere och tog hand om emigranterna, och de passade på väldigt noga. Jag tror inte att det reste några svenskar med vårt tåg till Jamestown. Mat gick de och sålde på tåget. Den 1 april var vi framme.

Far hyrde ett hus och köpte möbler. Han fick arbete med dessamma. Han var gjutare, och det var det ont om. Men betalningen var dålig, en dollar om dan. Men far var skicklig och fick arbete på Art Metal och en och en halv dollar. Det tyckte många var enastående.

Mina bröder började i skolan genast och lärde sig språket kvickt. Min äldsta bror och jag gick ett halvår en kväll i veckan för lagman Olsson. Han hade kurser i engelska, och vi fick alltid långa läxor. Jag arbetade först i hushåll, men sen fick jag plats i affär som proverska och var på samma ställe i 29 år.

Far trivdes aldrig här. Han lärde sig heller aldrig tala språket riktigt. Han hade den där accenten som de gamla svenskemigran-

ACC. N:R M. 16375:3.

terna har. Hade han inte sålt allt hemma, hade han säkert gått tillbaka. Mor gick det mycket lättare för, hon talade språket fint och trivdes.

Vi behöll alla svenska seder hemifrån. I Jamestown kunde man få all mat som man var van vid hemma, och de flesta talade svenska. Fast de blandade ju med amerikanska, man sa alltid göra fire i stoven, gå till storen, cutta brödet och så vidare. Vi talade bara svenska hemma med föräldrarna, men sen de dött slutade vi. Säger man nåt på svenska nu, är ^{det} mera när man skämtar eller nåt särskilt uttryck eller namn på en maträtt eller liknande. Alla i släkten är gifta med svenskar eller svenskättlingar. Men jag är den enda som håller svensk tidning, barnen och barnbarnen har ingen känsla för Sverige.

Efter 54 år reste jag hem på besök. Men jag tror aldrig jag skulle kunna stanna där nu, allt var så förändrat och jag har ingen släkt där. Det var så trångt och smått, alla levde så inpå varann.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND